

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exemplorum Libri Tres

Liber Primus Siue Vis Et Virtus Exemplorum, Hoc est, Solatia Et Documenta
- Hæc Moribus, Illa Temporibus Nostris Adhibita

Stengel, Georg

Ingolstadii, Anno M.DC.L.

Caput XX. Solida in aduersis gaudendi causa, quòd sint à Deo amante, &
amorem demonstrante.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48162](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48162)

Dorothei similitudo est, homines animo impotenti iram suam in lædentem stringentes, non sapere supra canem, qui solet rabiem suam ac dentes in lapidem vertere, omisso eo, qui lapidem intorsit. Quis non censeat, insanire eum, qui ferro irascatur, & destructionem minetur, quo ei venam incidit Chirurgus, ut febris liberaret? Potius Chirurgum, ob ferrum, amare laudareque deberet.

V.
Doroth.
doctr. 74

CAPVT XX.

Solida in aduersis gaudendi caussa, quòd sint à Deo amante, & amorem demonstrante.

Gitur & homo sapiens, cum suas fortunas, cum valetudinem, cum amicos, cum famam videt esse læsam; non æmulo, non hosti, non Magistratui, aut Principi, non malignæ alicui muliereulæ, non Canidiæ, aut alterius nominis sagæ, non diabolo, non Chaldæis, non negligentia seruorum, imputat malum; sed cum Iobo dicit, *Dominus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit, ita factum est*, meminens nimirum sedulo illius, quod in Prouerbijs præscribitur: *Disciplinam Domini, fili mi, ne abijcias: nec deficias, cum ab eo corripieris; quem enim diligit Dominus corripit: & quasi pater in filio complacet sibi.* Hoc fundamentum si habemus, sicuti Christiana fides habere nos docet, jam illico habemus innumeras, etiã in ipsa tribulatione, & pro diebus, quibus humiliati sumus, proq; annis, quibus vidimus mala, lætandi, Deumq; amandi & laudandi caussas. Quarũ prima est, sic Deum velle; sic Deo placere: placere debet ergo & nobis. Gaudent enim filij boni, si fit, quod vult pater bonus. Et *in florum lætitia de Deo, & in Deo est; & gaudium eorum de veritate.* Hæc sola ratio sufficit, quamuis non sit sola, Nam ex hac, ut dixi, longè plures scaturiunt.

I.

Iob. 1. 21.

Prou. 3. 11.

Thom. de
Kemp. lib. 2;
de imit. c. 61

Secundò enim, si agnoscimus, aliquid Deum velle, etiam nosse debemus, Deum nihil mali velle posse; vnde jam etiam sciemus id, quod Deus nos vult pati, etsi sit molestum, tamen absolute bonum esse, & ad bonum finem. De bono autem gaudemus. Porro bonum finem Deo etiam in nostris malis præfixum esse, vel illud docet, quòd *ante gloriam precedat humilitas.* Sicut

II.

Luc. 18. 14. &

Prou. 15. 33.

I 3

ergo

ergo sagittarius tantò sagittam altiùs sublimat, & in cælum promouet, quantò eam cum neruo profundius terram versùs priùs deduxit; ita benignus Conditor, non solùm priùs deprimit, quàm attollat, sed etiam profundius deprimit, quem ad maiorem vult in cælo dignitatem promouere. Hoc est discrimen mundi, & Dei: qui mundo seruiunt, pinum imitantur, quæ altis in montibus nascitur, sed quia nauigijs adhibetur, in ima flumina deturbatur; ita qui in mundo eminere volunt, tolluntur in altum, ut lapsu grauiore ruant: qui seruiunt Deo, priùs humiliantur, quàm exaltantur.

III.

Gen. 37. 22.
Gen. 39. 20.

Matth. 4. 5.
Prou. 14. 11.

Psal. 125. 6.

Apoc. 7. 17.
Psal. 140. 5.

Cant. 6. 10.

Ioan. 2. 10.

Sic Ioseph Patriarcha priùs à fratribus in cisternam erat proijciendus, quàm eum fratres adorarent; & ab Ægyptijs antè in profundum carcerem dandus erat, quàm super omnem terram Ægypti extolleretur. At Christum cum diabolus in profundum vellet præcipitare, statuit priùs super pinnaculum templi. Nempe contrarius est cursus Mundi, & Dei. In mundo extrema gaudyia Ætus occupat: serui autè Dei, euntes eunt, & flent mittentes semina sua, ut venientes veniant cum exultatione, portantes manipulos suos; tunc scilicet, quando Deus absterget omnem lachrymam ab oculis eorum. Mundus apponit oleum peccatoris, & oleas, extrà molles atque suaves, sed durum intrà nucleum abscondentes; animæ autem nostræ sponsus sponsam deducit in hortum nucum, quarum cortex durus, sed nucleus dulcis. Omnis homo primum bonum vinum ponit; & cum inebriati sunt, tunc id, quod deteritum est: Tu autem seruasti bonum vinum usque adhuc, ait Architriclinus.

IV.

Quis hæc intelligens, non latetur, si humilietur, ut exaltetur? immò quis non potiùs timeat, si sibi viderit fortunam secundis Fauonijs blandientem? quasi Sirenem, aut Harpyiam, aut Melusinam virgineo vultu, de purpura, ad æterna frigora & nuditates; de epulis ad linguæ siccitatem; de falernis ad æstum sitimque semper duraturam; de beata vita ad miseras non desinendas ducturam?

V.

Thom. de
Kemp lib. 3.
de imit. c. 16.

Ex his tertia lætandi causa existit, quòd inter aduersa constituti habeamus prædestinationis argumentum. Rectè ille dixit: *Quidquid desiderare possum, vel cogitare ad solatium meum, non hic expetto, sed in posterum.* Nullum enim gaudium plenum, nisi æternum

æternum, & de æterno, Quare & Apostolis gaudentibus, quòd sibi dæmonia subijcerentur, dixit Christus: *In hoc nolite gaudere,* Luc. 10. 20. *quia spiritus vobis subijciuntur: gaudete autem, quòd nomina vestra scripta sunt in calis.* Quòd maius in hoc mundo homini gaudiù potest contingere, quàm si sciat, se in æterna gaudia intraturum? Hoc etsi absque peculiari reuelatione certò à nemine possit sciri, signa tamen quædam sunt prædestinationis, quæ spem nostram roborant, & consolantur.

Inter quæ illud inprimis est, si quem Deus, sicut aurum in igne, probet; si fidem eius tribulatione exerceat; si spem inter aduersa accendat; si charitatem in cruce toleranda, & malis perperendiis experiatur. *Hæc pala illa,* ait Tertullianus, *qua & nunc dominicam aream purgat, Ecclesiam scilicet, confusum aceruum fidelium euentilans, & discernens frumentum Martyrum, & paleas negatorum.* Hæc etiam *scala,* quæ somniat Iacob, alijs ascensum in superiora, alijs descensum ad inferiora demonstrantes. Cuius ergo fides persecutione examinatur, & perstat, quid aliud potest iudicare, quàm se esse in ascensu, hoc est, in optima via salutis; & inde etiam sibi spem dari, quòd inter illos sit in libro vitæ scriptus, quibus legitimè certantibus corona, vt promissa, ita etiam est destinata? & (quæ est quarta lætandi causa) inter eos, quos Deus amet? qui quos amat, arguit, & castigat; non casuros, sed staturus. Quo pacto enim Simeon Salus Emesam urbem ingressus aliquando aliquammultas vrbis & ad eò fori ipsius columnas flagello castigauit; ita Deus suos, & quidem Ecclesiæ suæ præcipuas columnas castigat, & flagellat. Quippe cum Simeon ille columnas scuticâ cæderet, illud addidit: *state, saltandum vobis est:* & ecce paulò post accidit, vt illæ, terra mouente, & per Phœnicen maritimam concussis terribili tremore non modò a edificio- rum, sed etiam celeberrimarum ciuitatum, Berytiorum, Bibliorum, ac Tripolitarum fundamentis, reuera saltare cogerentur: ne tamen ictus illos à Salo inflictos secùs interpreteris, beneficiù fuerunt, non flagellum. Nam orto terræ motu, ceteris omnibus cadentibus, illæ solæ columnæ steterunt, quæ à Salo fuerunt non tam flagellatæ, quàm flagello ligatæ.

Credite mihi, CHRISTIANI, apud CHRISTVM,

nemo

VI.

Tertull. lib. de fuga in persecut.

Apoc. 3. 19.

Metaphr. Lib. pom. & Sur. Iulij ex Leontio Episcopo Cypr. & Raderus ex Menelog. p. 2. de simpl. obed. cap. 3. Item Euagr. lib. 4. cap. 33.

VII.

nemo bene stabit, nisi qui fuerit à Christo in hac vita flagellatus, vt à simili amatus, Christo per flagella similis efficiatur, & passioni eius conformetur. *Omnes enim, qui pie volunt vivere in Christo Iesu, persecutionem patientur, ne mundum sibi benignum amando, diuortium faciant à Christo. Et prædixit ipse Seruator: In mundo pressuram habebitis, ne mundum scilicet diligatis; sed eum, qui fecit vestrà causà mundum, qui vos prior dilexit, & serio diligit; quosq; magis diligit, magis arguit. Cruces in nostris agris figimus, in terris nostro dominio subiectis patibula erigimus; & id maximè signum est, terram illam nostram esse, si catastas, si carceres, si cruces in ea ponamus. Ita & Deus agit. Nouit is suos. Itaque quasi signaret, crucibus implet, atque miserijs. Hic est diuinus character, quo filij eius inscribuntur. Principum quoque mos est, vt equos charissimos inurant. Hac notà astureo Macedonicus, à plebeio cantherio discriminatur. Nemo signat ferro equos cultro destinatos. Ita neq; diuina prouidentia reprobos rebus aduersis facit insignes.*

VIII.

Seneca lib. de
prouid. spar-
sum.

Hanc rationem, ait Seneca, sequitur Deus in bonis viris, quam in discipulis suis præceptores, qui plus laboris ab his exigunt, in quibus certior est spes; & quam in militibus duces, qui optimos milites ad durissima mittunt. Sic ignem experitur in Mutio, paupertatem in Fabricio, exilium in Rutilio, tormentum in Regulo, venenum in Socrate, mortem in Catone. Vt seueri parentes filios durius educant, ita Deus suos, idq; vt inde, inò doloribus & damnis colligant robur. Dicant hi ergo: Digni visi sumus Deo, in quibus experiretur quantum humana natura pati posset (gratià scilicet & amore Dei instructa) ecce par Deo dignum vir fortis cum mala fortuna compositus; ecce spectaculum Deo dignum.

IX.

Genes. 8, 4.

Hinc charissimi Christo Apostoli, à Tyrannis exagitatissimi fuerunt. Et quis nunc in cælo Martyr, quis Confessor, quæ Virgo pugnarum victoriarumque suarum aureolas reportans non dicit, Latati sumus pro diebus, quibus nos humiliasti; annis, quibus vidimus mala? nam ecce aquæ tribulationum, sicut arcam super montes Armenia, ita animam nostram super calos extulerunt: aliquot annis in terris vidimus mala, nunc bona videbimus in terra viuentium, per omnem æternitatem.

CAPVT